

ILLATOK

Az olvadás végtelen sok illatot hozott magával. Tacskó és Dog napjai szimatolással teltek. Reggeltől estig a földhöz tartott orral járkáltak, fáradhatatlanul szaglásztek, és közben folyamatosan összevetették és megvitatták a szagokat.

– Hahó, gyere csak ide! – intette oda Tacskó az egyik kerítésoszlophoz Dogot. – Éreztél már valaha ilyen illatot?

Dog odaszaladt, és figyelmesen körbeszimatolta az oszlopot.

– Ez az illat mintha egy fiatalka hegyi kecskére emlékeztetne, amelyik nemrégiben vedlett – jelentette ki némi tünődés után. – Vagy inkább gímszarvasra?

– Ugyan már, ez biztosan nem szarvas. Szerintem ez hegyi kecske, tisztán kivehető a magas sziklák hideg aromája.

Tovább tüsténkedtek. Kis idő múlva Dog szólította Tacskót.

– Nem fogod elhinni, mit találtam! Ezen az öreg fenyőgyökéren egy nyuszt szagát érzem, épp hogy megmenekült a farkas fogai közül. Huhú, micsoda pompás szag!

Tacskó is odadugta az orrát, és igen megörült – a szag csakugyan pompás volt.

– Én viszont az imént egy borz szagát csíptem el. Ez ugyanaz a vén

zsvány, amelyik már legalább öt éve bővíteti a házat az erdőn túl – újságolta. – Kiolvastam belőle, hogy mostanra a három bejárat és a négy kijárat mellé újabb két bejáratot és öt kijáratot épített. Egyesek nem bírnak a nagyási hóbertjükkel!

– A tölgy mögött mintha egy tehéncsorda vonult volna át. Amikor közelebről megvizsgáltam a terepet, egy cumisüveget találtam.

– Hát igen! – Tacskó kiegyenesítette a hátát. – Akkor nekilátunk végre az illatszüretnek?

Dog bólintott.

A nagy tavaszi illatáradatot nem hagyhatták csak úgy tovaszállni. Mivel az olvadt hóból fakadt erecskék jó része messzi vidékekről érkezett, egészen távoli illatokat is hoztak magukkal. A hegyi kecske és a nyuszt mámorító szaga mellett repülő mókusok, hóleopárdok, hiúzok, rózsaszín ciklámenek és sárga tavirózsák illata is elsodródott hozzájuk a vizekkel. Emellett persze mindent áthatott a martilapu, fenyőtű, toboz, nyirkos moha és földgiliszták szaga.

Tacskó és Dog összegyűjtötte, és mennyei illatcsokorral vegyítette a leginkább felpezsdítő, legizgalmasabb, legédesebb, leglágyabb, legkülönlegesebb illatokat. Dog egy jókora fedeles befőttesüvegbe zárta a keveréket.

Az üveget a nappali asztalára helyezték. Jól esett időről időre szipantani belőle, és egy-egy adag illatot ajándékozni a születésnapos barátainak.

KIRÁNDULÁS

„Kirándulás az erdőn át a nagy kőhöz! Az út számos meglepetést tartogat! Mindenkit szívesen látunk, aki csatlakozni szeretne a csapathoz. Gyülekező holnap a tölgy alatt. Korcs”

Tacskó ezzel a cédulával szaladt Doghoz.

– Kíváncsi vagyok, mit értenek meglepetések alatt – Dog bizalmatlanul méregette a hirdetőt.

– Remélem, hogy csupa izgalmasat. Talán belebotlunk Medvébe, vagy Oroszlán szétmarcangolja Corgit, vagy Labrador és Husky összerúgják a port.

– Labrador biztosan nem fogja összerúgni a port senkivel – jelentette ki határozottan Dog, és nekiállt összekészíteni az elemózsiás batyut.

Másnap reggel szép kis kompánia gyűlt össze a tölgy alatt.

Korcson, Tacskón és Dogon kívül Spániel, Agár, Husky, Labrador, sőt még Basset is megjelent.

– Most mit csodálkoztok? – szuszogta Basset, amikor minden szem rámeredt. – Éppen erre van szükségem: egy kis sétára a természet lágy ölén.

Azzal útnak is indult a társaság.

Agár repülőrajtot vett, mielőtt kiértek volna a tölgyfa árnyékából. Nem is látták többet ezen a túrán.

A sor végén kutyagoló Basset elsétált az orgonabokorig. Ott leült egy kicsit szusszanni, és csak akkor ébredt fel, amikor a nap már lemenőben volt. Egyből hazasietett, hogy kipihenje a kirándulás fáradalmait.

Spániel minden útjába eső árokba, tavacskába és pocsolyába belevette magát. Senki sem ronthatta el a szórakozását, végül ott is maradt egy patakban lubickolni a gyékények között.

Husky viszont nem úszta meg bonyodalmak nélkül. Mivel nem volt hajlandó szánkó nélkül kirándulni, nyáron viszont a hóviszonyok finoman szólva is elégtelenek, egyfolytában göcsörtös fatuskók, gyökerek, kövek és ágak közül kellett kiszabadítania hű társát. A szánkó sehogy sem akart siklani. Végül a kötele erősen belegabalyodott egy csipkebokorba, úgyhogy Husky elmélyülten bogozni kezdte a gubancot.

A nyájas természetű Labrador egyből a segítségére sietett. Egyszerűen nem engedte a jó szíve, hogy ekkora zűrzavar mellett csak úgy elsétáljon.

Korcs kevéssel azelőtt fordult vissza, hogy felbukkant a nagy kő. Eszébe jutott, hogy a fürdővízben felejtette a fiacskáját.

Tacskó és Dog kettesben érték el a kőóriást. Virslit falatoztak szafaládéval, megízlelték a környező málnabokrok termését, sütkéreztek és bámulták a felhőket.

– Nem is volt rossz kirándulás – ismerte el hazaérve Tacskó. – Csak a meglepetéseket hiányoltam. Minden pontosan úgy ment, mint máskor.

– Majdnem minden – tette hozzá Dog.

– Hogyhogy?

– Soha nem szólt még ilyen hangosan a kakukk.